С течение на времето опитът го научи на хитростта да не влиза в открити свади с околните. Гледано отстрани, примири се с живота. Дори и по външния си вид съвсем се доближи до щръклестия тип момчета от 1953 г. Ако не бяха чудноватите му очи, които светлеят в общата фотография на IV"в" гимназиален клас, и най-наблюдателният не би могъл да открие бъдещия любимец на нацията. Лицето му, вече обрасло със свилена мъхеста брада (скоро щеше да почне да я бръсне), по нищо не се откроява от другите момчета. Никакъв особен лъч не беше осветил негатива на тази зеленикава снимка, проявен в същото фото "Корзо", което на времето си снабдяваше със семейни фотографии албума на Хаджи-Баняц.

Херцег е на шестнайсет години и учи в шести гимназиален клас.

А през цялото това тъжно време на неговото възмъжаване се прокрадва като приятна тема, изпълнена на древен еврейски инструмент от благородно дърво, Лина Коен. Естествено, Херцег крие тайната си любов, тъй като вече е осъзнал, че заради нея биха го разкъсали на парчета. Любовта е слабост, слабостта привлича омразата на тълпата. Демонстрирането на нежност сякаш е забранено за Херцеговото поколение. За любовта то не говори другояче, освен като за животинско чифтосване.

В гимназиалните клозети момчетата изучават умението на прелъстяването. Докато пушат в острата воня на урина, а амонячните изпарения глождят очите и щипят носовете им, Херцеговите връстници обменят първия любовен опит. Анализират вече съвсем бледи порнографски снимки, замъглени от много копирания и увеличавания. На тях ко-

калести жени безсрамно показват телата си. Възседнали са ги мъже на средна възраст с мустаци; голи и космати, те се любят, без да свалят единствено обувките и ръчните си часовници. Стаите, в които ставаше всичко това, напомняха на затворнически килии. Обикновено в тях се намираше само креват с чисто голи дюшеци, няколко кърпи и задължителният пепелник, от който още димяха угарки. Има нещо навяващо тъга в тези разюздани сцени, където мъже и жени падат на самото дъно на клоаката, разкривайки тайните на човешкото чифтосване. На снимките, които циркулираха от ръка на ръка, сякаш бяха фотографирани пределите от отвъдната страна на безсилната похот. Виждаше най-различни комбинации и пози на тела: двама мъже оправяха една жена, а две жени - своя прелъстител. С кравешките си езици те се ближеха една друга, а един черен дог - приятелката им; от групата тела, заплетени в гордиев възел, стърчаха кльощави крака и мръсни ходила. Изучаваше географията на разврата в клозета, където момчетата се затваряха в кабините да сравнят малките си мъжки инструменти. По лицата на някои жени - почти момичета - откриваше смайващо невинно изражение! Как са привикнали на унижението? Доброволно ли са се съгласили или някой ги е заставил, изнудил? Кои са те? Кои са мъжете с неограничена власт над телата им? Най-силно го дразнеха жените , които носеха очила, без да губят дори и в блудството строгите си изражения на учителки. Херцег се преструваше, че снимките го възбуждат, както и останалите момчета, защото не смееше да рискува да бъде изключен от мъжкото стадо. Но ако действително нещо то тях го гъделичкаше, това беше невидимият човек зад апарата, който беше фотографирал всичко това. Свидетелят! Дали е бил гол като всички останали или облечен,

съсредоточен, цинично концентриран върху сцената, която наблюдава през обектива?

Момчето разбра предписанието на тези снимки: мъжът трябва да има изправена, налята с кръв вена под ръка, за да владее жените. Всяка от тях ще се съгласи тогава на всичко, чак и да бъде снимана, докато й се прави ОНОВА. Ще се съгласят да играят ролята на крави, ще заемат доброволно пози, пълни с тягостно унижение; сами ще се мъчат да ги измислят и заемат! Ще се съгласят да му го смучат. Да се разкрачат и да покажат дълбочината на цъфналата си утроба. Да си играят с него. Да клечат като кучки, да пълзят на четири крака и да правят челна стойка - всичко! Херцег забеляза, че очите им в тези моменти са покрити с порочен унес, с някакъв воал, сякаш от самия поглед към твърдото божество са хвърлени в развратно робство, изпълнено с неизказана болка и страст.

Хипнотизирани са от инструментите на своите мъчители!

Питаше се след това дни наред, дали не ги е срещал случайно някъде по улиците. Сигурно. Само че не могъл да ги разпознае, тъй като през деня те ще са се предрешили на "почтени жени" без недостатъци. Мъкнеше се така из града, като им се завираше в лицата. Това ли е онази разпусната брюнетка от снимката? Откъде ли му е позната пък тази, която се прави, че никой на улицата не я интересува, или онази, която смирено носи своя наедрял благословен корем на бременна жена (предшествували са го сигурно подобни забавления!) и тази, която му се сопна: "Сополанко такъв!", когато се опита незабелязано да надникне в пазвата й? Сякаш всички до една криеха някаква страшна тайна за мъжките постели, през които бяха минали предишната нощ... На онези фотографии лицата им не се виждаха ясно, поради

мътните и неумели снимки - затова той се съмняваше във всяка! Улицата се превърнаха в обща оргия, от която само той беше изключен. Плашеше се от жените и тяхната готовност с падането на нощта съвсем да се променят и да се превърнат в предани робини на непознати мъже, да се отдадат на порока и униженията, които по-рано не беше и сънувал. Стана подозрителен към тях, заревнува ги от целия мъжки род.

Покрит нагъсто с рисунки, които до най-малки подробности показваха "половото сношение", гимназиалният клозет все повече приличаше на разблуден иконостас. Болната фантазия на пубертетите беше издълбала, издраскала и изрисувала върху вратите и стените Страшния блуден съд на който се гърчеха в мъките на сладострастието женски тела с глави, малки като главички на топлийки, докато краката, бедрата, коремите и гърдите бяха представени безкрайно големи и заоблени, точно както в трескавите видения на възбуденото ученическо въображение. В центъра - винаги същият метафизичен полегат ромб, обрасъл с космы и със светите думи на похотта. Сексът, благодарение на разказите от тоалетната, за Херцег прие мирис на урина, изпражнения и тютюнев дим: всичко това гледано през растера на забранените снимки, чиято повърхност беше покрита с безброй отпечатъци от мръсни пръсти.

Съществуваше само едно нещо на света, което можеше да го измъкне от тази всекидневна клоака: ласкавото звучене на името "Лина Коен", чиито осем букви изписваше вманиачено по всички тетрадки и учебници, по стените на кръстовищата, с тебешир по стоборите, по пясъка и по повърхността на водата, по замъглените кухненски стъкла и замръзналите февруарски прозорци, на снега и в солниците, та дори и във въздуха - с цигарен дим!